

Mødet den 24. Novbr, 1927.

Fraværende: N. C. Christiansen, Bernt Jensen, J. Fogh Mogensen og P. Petersen.

1. (J. Nr. 3⁶—1927). Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder med Godkendelse af Overskrivelser i Havnens Regnskab for 1926—27.

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 472—1927). Skrivelse fra Aarhus Amdsraad angaaende Nedsættelse af Arrestforvarerens Vederlag for Arrestanters Bospising.

Amdsraadet tiltræder Byraadets Forslag om en Godtgørelse af 1 Kr. samt $\frac{3}{4}$ kg Brød daglig.

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 398—1927). Indenrigsministeriets Godkendelse af Matr. Nr. 65 d m. fl. som egnet til aaben og lav Bebyggelse.

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 374—1927). Indenrigsministeriets Godkendelse af Matr. Nr. 77 b (Kathrinebjerg) som egnet til aaben og lav Bebyggelse.

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 23²⁶—1927). Regnskab for Museets historiske Afdeling i 1926—27.

Toges til Efterretning.

6. (J. Nr. 492—1927). Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet angaaende Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden til Kursus for Arbejdsløse.

Følgende Skrivelse forelaa:

»I Anledning af Byraadets Skrivelse af 18. November dette Aar skal man meddele, at Arbejdsløshedsfonden vil være sindet til paa Grundlag af en tilfredsstillende Specifikation over Udgifterne fra Kursuslederen at yde et Tilskud svarende til $\frac{2}{3}$ af de med nævnte Kursus forbundne Omkostninger. Tilskudet vil være at yde i Forhold til Antallet af Kursusdeltagerne og i Forhold til Omkostningerne pr. Deltager, saaledes at der i Tilskud til omhandlede Kursus vil kunne paaregnes et gennemsnitlig Tilskud af 15 Kr. 33 Øre pr. Deltager, der tilendebringer Kursuset, idet det dog er en Forudsætning, at mindst $\frac{2}{3}$ af de indtegnede Deltagere gennemfører Kursuset, og at Deltagerne er arbejdsløse og ikke har gjort sig arbejdsløse for at kunne deltage i omhandlede Kursus. Det vil derhos være et Vilkaar for Tilskud fra Arbejdsløshedsfondens Side, at Kommunen underkaster sig et af Direktoratet etableret Tilsyn med herommeldte Kursus.

Det bedes bemærket, at den i forannævnte Lovs § 31, Stk. 2, omhandlede Skoleunderstøttelse ikke ydes til de enkelte Kursusdeltagere under deres Deltagelse i Undervisningen paa et med Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden oprettet Kursus for arbejdsløse, saafremt de paagældende Kursusdeltagere er berettigede til at oppebære vedtægtsmæssig Understøttelse fra en Arbejdsløshedskasse eller oppebærer Understøttelse fra den kommunale Hjælpekasse. Kun i det Tilfælde, at de paagældende Kursusdeltagere helt er uden Understøttelse, vil de have Adgang til fra Arbejdsløshedsfonden at erholde Understøttelse, der da ydes efter de i hoslagte Cirkulære af 10. Oktober d. A. indeholdte Regler.

Til Afholdelse af de i Indstillingen omhandlede Foredrag, Koncerter o. s. v. for arbejdsløse vil der ikke kunne forventes Tilskud af Arbejdsløshedsfonden.»

Toges til Efterretning.

7. (J. Nr. 456—1927). **Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet med Bemærkninger til Hjælpekassens Regnskab over Arbejdsløshedsunderstøttelse i 1925-26.**

Fra Hjælpekassen forelaa en Erklæring i Sagen samt Meddelelse om, at der ved en Konference med Arbejdsdirektøren var opnaaet en Ordning, saaledes at man for Regnskabsaaret 1926—27 og 1927—28 ordner Skemaerne som af Arbejdsdirektoratet forlangt, hvorimod den forlangte Specifikation reduceres til, at man efter Skøn anslaaer det samlede Beløb indenfor de forskellige Arter af Understøttelser.

Budgetudvalget indstiller, at der svares Direktoratet i det væsentlige overensstemmende med Hjælpekassens Erklæring.

B o r g m e s t e r e n gjorde opmærksom paa, at der fandtes et Beløb paa 7731,98 Kr., som der ikke kunde faas Refusion for.

Toges til Efterretning.

8. (J. Nr. 28—1927). **Andragende fra Hjælpekassen om Anvisning af 85000 Kr. til fortsat Arbejdsløshedsunderstøttelse.**

Følgende Skrivelse forelaa:

»I Henhold til det ærede Udvalgs Ordre har Hjælpekassen siden 1. Oktober d. A. i fortsat Arbejdsløshedsunderstøttelse udbetalt ca. 63000 Kr.

Da en ny Ordning vanskelig vil kunne indføres før fra Mandag den 28. ds., vil der endnu blive 2 Ugers Udbetaling efter den gamle

Ordning, saaledes at Beløbet antagelig vil komme op paa ca. 85000 Kr.

Disse 85000 Kr. bedes anvist Hjælpekassen, der midlertidig har udlagt Beløbet af sine almindelige Midler.

Samtidig ønsker man gerne det ærede Udvalgs Direktiver om, hvorledes og paa hvilken Konto man vil have Regnskabet for dette Beløb aflagt.

Da man synes at have Forstaaelsen af, at det ærede Udvalg ikke ønsker Hjælpen ført som almindelig Hjælpekassehjælp, vil det vel være mest praktisk at aflægge Regnskab paa samme Maade som efter Lov Nr. 47 af $\frac{4}{3}$ 1924 og føre Beløbet som eventuel Overskridelse paa denne Konto.«

Budgetudvalgets Flertal (Borgmesteren, H. P. Christensen og Vald. Pedersen) indstiller, at de 85000 Kr. stilles til Raadighed for Hjælpekassen paa Konto III 1.

Mindretallet (Holst-Knudsen og J. Chr. Møller) kan ikke tiltræde Indstillingen.

Borgmesteren erindrede om, at i Slutningen af September holdt Budgetudvalget Møde med Hjælpekassens Bestyrelse angaaende Forholdene efter 1. Oktober. Der blev da fremsat den Anskuelse, at der hurtigt vilde komme en ny Lov om Understøttelse til Arbejdsløse, og man enedes da om, at Hjælpekassen foreløbig skulde fortsætte med at udbetale Understøttelse som hidtil, hvilket blev tiltraadt af Byraadet. Der kom imidlertid ingen Lov, og der blev da holdt flere Møder mellem Udvalget og Hjælpekassen, som endte med, at der blev forelagt 2 Forslag i Byraadet. Da Flertallets Forslag blev vedtaget, protesterede Mindretallet overfor Ministertet, hvorved Sagen

trak yderligere ud. Hjælpekassen fortsatte under dette med den samme Udbetaling som tidligere, og disse Penge androg den nu om at faa bevilget. Der manglede i Flertallets Forslag en Bestemmelse om, at Beløbet skal tages af Kassebeholdning, og med denne Tilføjelse vilde Taleren anbefale Flertallets Forslag til Vedtagelse.

J. Chr. Møller erkendte, at der for ca. 3 Uger siden af Flertallet i Byraadet blev vedtaget en Plan for Udbetaling af Understøttelse til Arbejdsløse; den borgerlige Gruppe protesterede derimod og foranledigede Sagen sendt til Ministeriet, som gav Mindretallet Medhold i, at denne Maade for Understøttelse ikke kunde anvendes. Det var rigtigt, at Udvalget og Hjælpekassen paa det første Møde enedes om at fortsætte paa samme Maade som hidtil; men fra den Dag, da der kom nye Forslag frem, maatte det selvfølgelig ophøre, og det var ikke sket. Nu søgte man om at faa Beløbet stillet til Raadighed paa anden Maade, eller forsøgte at gøre det ulovlige lovligt ved at benytte Hjæpekassens almindelige Regler. Det var jo uhyre let for Flertallet at vedtage noget saadant, og naar Hjælpekassen saa var suveræn og kun skulde rette sig efter et Skøn, gik det hele meget glat. Man gik ganske rolig udenfor Loven, som siger, at der i Løbet af 18 Maaneder kun kan udbetales højst 180 Kr. til en enkelt Person, og saa henholdt man sig til Bestemmelsen om de særlige Forhold og udbetalte sammariske Understøttelser for længere Tid. Men Arbejdsløsheden kunde næppe kaldes et særligt Forhold, idet det for manges Vedkommende omtrent var permanent. og der fandtes sikkert Folk, som i Aarevis havde levet udelukkende af Hjælpekasseunderstøttelse. Det kunde ikke kaldes lovligt, da

al Hjælp ifølge Loven skal være midlertidig, men det saa man ogsaa bort fra. Som Støtte for Fremgangsmaaden henviste man bl. a. til, hvad Venstres Ordfører havde udtalt i 1913, da Hjælpekasseloven blev vedtaget. Taleren var dog ikke sikker paa, at Venstre nu vilde underskrive, hvad Partiets Ordfører dengang sagde, da Forholdene nu var fuldstændig forandrede. Den nu foreslaaede Ordning blev ikke mere lovlig, fordi Hjælpekassen udbetaler Pengene i Stedet for Byraadet. Angaaende Tilføjelsen om, at Pengene skal tages af Kassebeholdningen, saa havde Borgmesteren hidtil været meget ømfindtlig for at overskride Budgettet, men nu syntes det ikke at gaa saa nøje til. Selvfølgelig kunde man tage af Kassebeholdningen, saa længe der var noget i Kassen, men det var ingen god Vej, for det var at bevilge Penge, der først senere kan komme ind. Det kunde kun ske gennem Skatterne, og det var tvivlsomt, at Skatteyderne vilde være særlig tilfredse dermed. Men Vælgerne havde jo det Byraad, som de havde ønsket, og naar Flertallet syntes, at der skulde administreres paa den Maade, kunde de naturligvis gennemføre det. Taleren havde absolut intet imod, at virkelig trængende, som kommer ind under Hjælpekasseloven, faar Hjælp derfra, men man kunde ikke uden videre bevilge saa store Beløb til Hjælpekassen og lade den yde summariske Understøttelser gennem længere Tid, for det var ganske imod Loven. Taleren vilde derfor anbefale at stemme imod Flertallets Forslag.

Borgmesteren pegede paa den Mærkelighed ved Sagen, at hvis Flertallet ved forrige Møde havde sluttet sig til Mindretallets Forslag, saa var der ikke sket noget, skønt dette Forslag var

endnu mere ulovligt end det andet, idet det gik ud paa at fratage Hjælpekassen Selvbestemmelsesretten, og det var netop det Spørgsmaal, Ministeriet særlig havde hæftet sig ved. Taleren kunde næsten beklage, at Flertallet ikke var gaaet med til Mindretallets Forslag, og vilde gerne spørge Fabrikant Møller, hvorledes den saakaldte borgerlige Gruppe i saa Fald vilde have stillet sig dertil.

J. C h r. M ø l l e r betonedes, at der var en ret betydelig Forskel paa de to Forslag. Taleren var heller ikke sikker paa, at Mindretallets Forslag var helt lovligt, men hvis Flertallet havde tiltraadt det, var Sagen vel ikke bleven indsendt til Ministeriet, og saa var det vel sagtens gaaet. Det vilde ogsaa have tjent de Arbejdsløse bedst.

H o l s t - K n u d s e n kunde ikke andet end indkassere Borgmesterens Beklagelse over, at man ikke vedtog Mindretallets Forslag. Spørgsmaalet om Lovligheden havde for saa vidt mindre Interesse, fordi den ulovlige Tilstand havde været praktiseret igennem mange Aar gennem Hjælpekassen, og Bestyrelsens Mindretal havde for længe siden gjort opmærksom derpaa. Men man kunde selvfølgelig ikke paa een Gang ophøre med enhver Understøttelse; den ulovlige Tilstand maatte afvikles efterhaanden, og det kunde være sket gennem Mindretallets Forslag, hvis det blev praktiseret fornuftigt, og i Forbindelse med en langt større Igangsættelse af Arbejder. Men den reelle Forskel paa Forslagene var, at Flertallet ikke vilde nøjes med at hjælpe dem, der har mistet al Understøttelse, men derimod supplere alle de løbende Udgifter paa en Maade, der gik langt ud over, hvad Kommunen kunde bære, og hvad Skatteyderne kunde være tjent med.

B o r g m e s t e r e n vilde i Anledning af Fabrikant Møllers Bemærkning om Overskridelse af Budgettet gøre opmærksom paa, at her forelaa en ganske anden Situation, idet Byraadet ikke, da Budgettet blev lagt, kunde tænke sig Muligheden af, at Kommunen alene skulde løse dette Spørgsmaal. Taleren havde sammen med Fabrikant Møller været med til at bevilge Millioner i Overskridelser, som man saa bagefter søgte at indvinde. Socialdemokraterne i Byraadet saa lige saa alvorligt paa Situationen som de øvrige Medlemmer, og de havde samme Forstaaelse af, hvad det betød for Skatteborgerne. Under Forhandlingerne med Hjælpekassen blev det fra alle Sider understreget, at der nødvendigvis maatte passes paa, og at enhver uværdig skulde afvises, men de virkelig trængende skulde saa vidt mulig hjælpes. Der var ogsaa den Mærkelighed ved Situationen, at den borgerlige Gruppes Mænd i Hjælpekassen næsten havde været de hidsigste til at drive paa Byraadet. Naar der taltes for at sætte flere Arbejder i Gang, saa syntes Taleren dog, at Udvalget havde skyndt sig dermed; lorleden Dag kom f. Eks. Stadsingeniørens Tegninger, og 2 Timer senere var de paa Vej til Godkendelse af Ministeriet. Hurtigere kunde det vel næppe gaa.

M. B r a m m e r blev desværre forhindret i at deltage i Diskussionen ved forrige Møde, ellers vilde Taleren meget have tilraadet de to Grupper at komme til Enighed. Saadanne Spørgsmaal, hvor et Byraad bliver stillet overfor en meget vanskelig og uafvendelig Opgave, burde løses i Enighed, ellers var det uheldigt, og det havde ogsaa vist sig nu. Flertallet burde dengang have taget noget mere Hensyn til Mindretallet og ikke

staaet saa stejlt ved sit Forslag. Byraadet var ikke Skyld i Vanskelighederne, de skyldtes Ministeriet og Rigsdagen, der ophævede Loven om fortsat Arbejdsløshedshjælp uden at anvise noget i Stedet. Taleren haabede, at Hjælpekasen nøje undersøger, om der foreligger en virkelig Arbejdsløshed, og f. Eks. Sæsonarbejdere, der i 7--8 Maaneder tjener lige saa meget som andre i et Aar, burde ikke straks kunne gaa hen og faa Hjælp. Taleren haabede, at der endnu kunde opnaas Enighed, for Mindretallet havde faktisk slaaet Kraften væk fra sine Argumenter ved det Forslag, der blev stillet fra Hr. Holst-Knudsens Side, og som paa væsentlige Punkter var lige saa ulovligt som det andet. Det var næppe Mindretallets Mening at modsætte sig enhver Form for Understøttelse og derved drive de Arbejdsløse paa Fatigvæsenet.

H. J. B a d e n fandt det morsomt at høre Fabrikant Møllers Betragtninger over Ulovligheden, for strengt taget var begge Forslag lige ulovlige. Mindretallets Bestræbelser gik ud paa at bremse ethvert Forsøg paa at hjælpe de Folk, der er kommen i Nød; det var i det hele taget gode Tider for Bagstræbet; de sociale Love var skaaret ned, og det var ordnet saaledes, at Huslejen nu kunde stige ret ubegrænset. Taleren kunde ønske at vide, om det er Mindretallets Mening, at 180 Kr. er tilstrækkeligt til en Familie at leve for i 18 Maaneder, for det kunde blive en smuk Baggrund for Bladenes Juleindsamling, som nu snart vilde komme; forhaabentlig vilde Bladene saa ogsaa gøre opmærksom paa, hvem det var, der bestræbte sig for at gøre Nøden saa haard som mulig. Man kunde med et gammelt Ord sige, at naar Arbejderne har Penge, har alle Penge. Hvis man

trykkede Arbejderne ned paa et rent Proletarstandpunkt, gik det ogsaa ud over Forretningsfolk og andre. Der blev talt om, at Skatteborgerne vilde lide saa stærkt ved disse Udgifter, men de smaa Statteydere vilde i hvert Fald blive haardest spændt for, og alligevel ydede de vist disse Beløb med en god Vilje. De store Skatteydere maatte trøste sig med, at de havde faaet en hel Del Statsskat eftergivet. Taleren vilde anbefale Flertallets Indstilling.

H. P. Christensen forstod ikke rigtigt, at Fabrikant Møller kunde anbefale at stemme imod de 85000 Kr., som Hjælpekassen hidtil havde brugt. I Budgetudvalget var man enige om, at Hjælpekassen skulde fortsætte som hidtil, indtil der var vedtaget en ny Ordning, og en saadan forelaa ikke, fordi der blev stillet 2 Forslag derom i Byraadet. Flertallets Forslag blev ganske vist vedtaget, men Mindretallet krævede Ministeriets Afgørelse, og indtil den forelaa, var Sagen jo ikke afgjort. Men Svaret viste selvfølgelig, at der var en meget intim Forbindelse mellem de Konservative og Ministeriet. Der kunde altsaa ikke siges at foreligge nogen ny Ordning, før det Forslag, der nu forelaa, var vedtaget. Nu holdt man sig indenfor Hjælpekassens Rammer, og selvfølgelig kunde der diskuteres om, hvorvidt man overskred Hjælpekassens Kompetence ved de summariske Understøttelser; men det vilde dog være en umulig Ordning, hvis Hjælpekassen i hvert enkelt Tilfælde skulde til at undersøge, om vedkommende skulde have 1 Kr. mere eller mindre; man maatte se paa Arbejdsløsheden som Grund for Trangen og som et særligt Forhold. Der fandtes ikke noget som helst i Loven eller i Ministeriets sidste Cirkulære, hvorefter det skulde

være ulovligt. Skulde man holde sig til de 180 Kr., vilde det sige, at en Familie, der fik 30 Kr. ugentlig, efter 6 Ugers Forløb var nødt til at henvende sig til Fattigvæsenet, og det vilde vist hverken Fabrikant Møller eller nogen anden være med til i saa unormale Tider som disse. Regeringen vilde intet gøre, den raabte kun paa Nedsækning, og da man ikke i Foraaret kunde forudse, at Statens Refusion vilde bortfalde, maatte Budgettet nødvendigvis blive overskredet. Forhaabentligvis gik Laanesagen i Orden, selv om der ogsaa der var Vanskeligheder fra Ministeriets Side, saa der snarest kunde komme flere Folk i Arbejde. Men hvis Mindretallet her stemte imod Forslaget, stemte de imod deres egen Stilling i Budgetudvalget.

B o r g m e s t e r e n benægtede, at der forelaa nogen Vanskelighed fra Ministeriets Side angaaende Kommunens Laan; det drejede sig kun om nogle Oplysninger, som Ministeriet havde ønsket.

J. P e r r e g a a r d pegede paa, at det, som Ministeriet særlig tog Afstand fra, var, at Tilflyttere blev udelukket fra den foreslaaede Understøttelse. Men selvfølgelig saa Ministeriet saaledes derpaa, at Kommunen skal føde dem, som Bønderne sender ind til Byen.

L e o n h a r d H a n s e n havde ikke opfattet Borgmesterens Bemærkninger om Mindretallets Forslag paa samme Maade som Hr. Holst-Knudsen; han mente vist blot, at hvis det var bleven vedtaget, var den borgerlige Gruppe ikke bleven provokeret op mod Flertallet ligesom en uartig Knægt, der ikke kan faa sin Vilje. Landsretsagføreren yndede at tale om sit Hjertelag for de Arbejdsløse, men han viste Gang paa Gang noget andet. Naar han kun vilde være med til at hjælpe

dem, som ingen Understøttelse har, vilde Taleren gøre opmærksom paa, at ingen havde tænkt paa andet. Folk med vedtægtsmæssig Understøttelse maatte klare sig selv, om det end var nok saa smaas, Flertallets Forslag gik kun ud paa at hjælpe de andre; derfor var det uforstaaeligt, at Hr. Holst-Knudsen i Dag kunde sige, at det var den reelle Forskel paa de 2 Forslag. Taleren kunde ønske at vide, om han mener, at en Familie kan leve at 14 Kr. ugentlig samt 2 Kr. pr. Barn. Det var ligeledes rart at vide, hvad den borgerlige Gruppe egentlig vil, om det var Meningen, at de Arbejdsløse skal paa Forsørgelsesvæsenet. Det var dog næsten utænkeligt, at en hel Gruppe i Byraadet kunde se saaledes derpaa, tilmed naar det blev endnu dyrere for Kommunen. Der var hidtil indgaaet adskillige Kompromis'er i Byraadet, og Taleren havde ofte været imod disse; nu havde man for en Gangs Skyld benyttet sit Flertal, og saa løb Gruppen straks ad Bagtrappen til Ministeriet og klagede. Taleren vilde derfor meget henstille, at man i Fremtiden viser den saakaldte borgerlige Gruppe, hvem der i Virkeligheden er Flertal i Byraadet.

J. Chr. Møller mente ligesom Læge Brammer, at det var bedst at blive enige; det havde Taleren ogsaa meget stærkt anbefalet ved forrige Møde, men det nyttede ikke dengang og vel heller ikke nu. Ligeledes kunde Taleren slutte sig til Dr. Brammers Udtalelser om Sæsonarbejdere. Angaaende Hr. Badens Bemærkninger vilde Taleren spørge, hvorfra han vidste, at Huslejen vil stige (H. J. Baden: Den er steget!). Taleren troede ikke, den vilde stige, for der var næppe nogen Bolignød mere. Udtalelserne om Juleindsamlingen var næppe gavnlige for denne Sag.

Naar Bladene nu gennem mange Aar havde været enige om at virke for denne, burde man næppe i Byraadet forsøge at ødelægge den. Taleren indrømmede, at der fra først af var Enighed i Budgetudvalget, men denne Enighed kunde kun gælde for en begrænset Tid, og der kunde i hvert Fald være indført en ny Ordning for 14 Dage siden. Taleren havde udtrykkelig sagt, at enhver, som virkelig fortjener det, og som kan komme ind under Hjælpekassen, bør have Hjælp, men de 1000 Familier trængte ikke alle til samme Hjælp, og det vilde sikkert vise sig ved en nærmere Undersøgelse. I Odense blev der f. Eks. tilbudt Arbejde 3—4 Dage om Ugen i Stedet for Understøttelse, men en hel Del meldte sig ikke, og det tydede ikke paa, at Nøden var særlig stor. Hr. Leonhard Hansen var som sædvanligt højt oppe, han havde jo altid mange smukke Ord til sin Raadighed; enkelte af hans Udtalelser var ikke helt parlamentariske, et Udtryk som »en uartig Knægt« var ikke nogen heldig Udtalelse, og ligeledes at man »løber ad Ministeriets Bagtrapper«. Meddelelsen til Ministeriet blev sendt i et Brev fra Byraadskontoret, og Hr. Leonhard Hansen havde ikke nogen som helst Mening om, ad hvilken Vej det var kommen Ministeren i Hænde, saa her talte han om Ting, som han ikke havde det mindste Kendskab til. Naar han spørger, hvad Mindretallet egentlig vil, saa vilde Taleren dertil sige, at der nok fandtes nogle, som hørte bedre hjemme hos Forsørgelsesvæsenet end hos Hjælpekassen, og det vilde han sikkert indrømme ved nærmere Undersøgelse. Selvfølgelig blev det dyrt, naar Forsørgelsesvæsenets Administration var saaledes som i Aarhus, men det blev vel lige

saa dyrt at yde faste Understøttelser fra Hjælpekassen.

B o r g m e s t e r e n oplyste, at Spørgsmaalet om Sæsonarbejdere havde været drøftet med Hjælpekassen, og der var Enighed om, at Folk, der i 7—8 Maaneder tjente lige saa meget som andre i 1 Aar, ikke kunde være bekendt at gaa til Hjælpekassen, og de fik vist heller ingen Understøttelse. Der var ogsaa drøftet det Forhold, hvor baade Mand og Kone har Arbejde, saa kunde der ikke faas Hjælp, hvis den ene bliver arbejdsløs, og den anden tjener en almindelig Løn. Det kunde altid støtte Hjælpekassen at drage saadanne Forhold frem.

H. J. B a d e n skulde ikke komme nærmere ind paa Fabrikant Møllers Filosofi, naar han ikke kunde opdage, at Huslejen var steget, og heller ikke kunde se, at der var Bolignød, saa længe der boede 400 Familier i Husvildeafdelinger foruden de mange Lysthusbeboere.

H o l s t - K n u d s e n beklagede, at Hr. Leonhard Hansen ikke var med i det Udvalg, der forhandlede om en Overenskomst, for efter hans Udtalelser i Dag vilde der sikkert være bleven Enighed. Han udtalte nemlig, at de, som har vedtægtsmæssig Understøttelse, skal hjælpe sig selv, og forhaabentlig vilde Hjælpekassen lægge Mærke dertil; men Udtalelsen viste rigtignok, at han slet ikke havde forstaaet sit Partis Forslag.

L e o n h a r d H a n s e n havde vist forstaaet Forslaget bedre end Sagføreren, og der stod ikke noget om, at Folk med vedtægtsmæssig Understøttelse skal have Hjælp i al Almindelighed. Angaaende Fabrikant Møllers Paatale vilde Taleren sige, at d'Hrr. maatte være meget sarte, eller ogsaa var Fabrikanten i en irriteret Sinds-

stemning, og det var forstaaeligt nok, for selv en Højremand maatte i Længden blive ked af at tale imod Understøttelse til Arbejdsløse. Taleren troede dog ikke, at man nogetsteds vilde paatale, at man sammenligner et eller andet med en uartig Knægt. Fabrikanten mente, at en Del af de Arbejdsløse hørte hjemme under Fattigvæsenet. Men hvad kendte Hr. Møller egentlig til det? Havde han nogen Sinde undersøgt de Arbejdsløses Forhold eller set ind i disse Hjem, der var ribbet for alt muligt? Angaaende hans Udtalelse om Forsørgelsesværet i Aarhus vilde Taleren lige nævne, at de ugentlige Takster var 9 Kr. til enlige Personer og 11 Kr. til Mand og Kone samt 2 Kr. pr. Barn. Taleren vilde spørge, om Hr. Møller truede komme med Forslag om Nedsættelse af disse Takster.

Borgmesteren vilde angaaende Spørgsmaalet om Lovligheden af Forslaget henvise til Hjælpekasselovens § 2, hvor der stod, at et Byraad kan bevilge ubegrænsede Beløb til Hjælpekassen, naar de tages af Kassebeholdningen, og i Lovens § 11 stod, at Hjælpekassen laver selv sin Forretningsorden, saa det kunde Byraadet ikke blande sig ind i. Hvis derfor Hjælpekassen gik udenfor Loven, maatte det blive en Sag mellem denne og Ministeriet. Men den her foreslaaede Bevilling var altsaa fuldstændig lovlig i Henhold til Hjælpekasselovens § 2.

Flertallets Forslag med Tilføjelse af at, Beløbet tages af Kassebeholdningen, vedtoges med 11 Stemmer mod 6.

9. (J. Nr. 28—1927). **Andragende fra Hjælpekassen om Bevilling af 100000 Kr. til almindelige Hjælpekasseformaal.**

Følgende Skrivelse forelaa:

»I Henhold til det ærede Byraads Skrivelse af 9/11 1927 og under Henvisning til, at de fra Konto XIX 7 n overførte 70000 Kr. pr. Dato er overskredet med ca. 12000 Kr, bedes et Beløb af 100000 Kr. stillet til Raadighed for Hjælbekassen til Udbetaling af Understøttelse paa den i Ministeriets Skrivelse af 28. f. M. anførte Maade.«

Budgetudvalgets Flertal (Borgmesteren, H. P. Christensen og Vald. Pedersen) indstiller, at Andragendet imødekommes.

Mindretallet (Holst-Knudsen og J. Chr. Møller) kan ikke tiltræde Indstillingen.

Borgmesteren henviste til Hjælpekassens Andragende, hvoraf fremgik, at de agtede at holde sig fuldstændig til Ministeriets Skrivelse. De 100000 Kr. var anslaaet til at være tilstrækkeligt til Udgangen af Aaret, men der kunde naturligvis ikke siges noget bindende derom. Taleren vilde foreslaa at bevilge de 100000 Kr. saaledes, at Beløbet tages af Kassebeholdningen.

J. Chr. Møller fandt ingen Anledning til at tage en ny Diskussion om Spørgsmaalet, men vilde anbefale at stemme imod Flertallets Forslag.

Flertallets Forslag med Tilføjelse, at Beløbet tages af Kassebeholdningen, vedtoges med 11 Stemmer mod 6.

10. (J. Nr. 503—1927). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Spørgsmaal om Rabat paa Medicinalvarer m. m.**

Følgende Indstilling forelaa:

»I Forbindelse med Sagen angaaende Lønnen til de visiterende Læger har Sygehusudvalget ført nogle Forhandlinger med Apotekerforeningen angaaende yderligere Rabat paa Me-

dicinialvarer, Betaling for Emballage m. v. Som det bl. a. vil fremgaa af vedlagte Skrivelse, er det imidlertid ikke lykkedes at naa et tilfredsstillende Resultat, men Sagens Behandling har foranlediget, at Udvalget stiller følgende Forslag til Byraadets Vedtagelse.

Alle Regninger til Kommunen fra Byens Apotekere skal, forinden de anvises til Udbetaling, kritisk revideres af Kommunehospitalets Apoteker. Kommunen betaler fremtidig ingen Emballage (Flasker, Æsker m. v.) til Apotekerne, men saafremt en Patient ikke kan skaffe den nødvendige Emballage, kan vedkommende faa den udleveret gratis paa Kommunehospitalets Apotek.

Løvrigt overlades Sagens Administration til Sygehusudvalget.

K. M o u s t e n gjorde nærmere Rede for Sagen. De kommunale Institutioner købte Medicin paa Apotekerne for ca. 70000 Kr. aarlig, og paa en Del af disse Varer ydedes der en Rabat paa 10 %. I København gav Apotekerne 20 %, og Udvalget havde derfor søgt en Forhøjelse af Rabatten her og bl. a. stillet i Udsigt, at hvis Apotekerne vilde yde 10 % paa alle Varer, kunde man maaske gaa med dertil. Det vilde de imidlertid ikke, idet de gjorde gældende, at i København var Prisen højere for Haandkøbsartikler. Samtidig foreslog Udvalget den nævnte Revision af Regningerne, ligesom man maatte se at komme bort fra den meningsløs store Udgift til Flasker o. lign. Det saa mærkeligt ud, at Kommunens Apotek ikke maatte levere den Medicin, som Kommunen gratis skal udlevere, men det forbød Regeringen, og derved mistede Kommunen en For-

tjeneste paa 20000 Kr. aarlig. Det var maaske en Opgave for Købstadforeningen at tage sig af. Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 419—1627). Sagen angaaende **Ændringer i Reglementet for »De gamles Hjem«**.

Andr. Bitsch henviste til de af Amtslægen foreslaaede Ændringer til enkelte Paragrafer. Den første gjaldt Fremgangsmaaden ved Indlæggelse af Patienter paa De gamles Hjem's Sygeafdeling, og den af Amtslægen foreslaaede Form var praktisk talt den, der nu anvendes, men Udvalget maatte alligevel fastholde sin Affattelse, da man ønskede at være noget medbestemmende i dette Forhold. Amtslægen mente ligeledes, at Forbudet mod Spiritus paa Hjemmet var for rigoristisk, men ogsaa denne Bestemmelse maatte Udvalget fastholde. Derimod kunde man gaa med til Amtslægens Forslag til Ændring af § 13, der omhandlede Forbud mod at yde Ducører til Betjening paa Hjemmet.

M. Brammer vilde blot pege paa et enkelt Punkt, nemlig angaaende Indlæggelse af Patienter, hvor Udvalget vilde have Ret til at tage Bestemmelse, medens Amtslægen foreslaar, at det afgøres af Lægen. Det skulde synes at være naturligt, da Udvalget næppe havde Kvalifikationer til at bedømme denne Side af Sagen.

Andr. Bitsch svarede, at Udvalgets Afgørelse ikke gjaldt det rent lægemæssige, men Udvalget maatte kræve en vis Medbestemmelsesret, naar det gjaldt Indlæggelse paa De gamles Hjem, og der var ofte Vanskeligheder ved at faa saadanne Patienter paa Kommunehospital.

M. Brammer mente dog, at det maatte bero paa Lægens Afgørelse, om en Patient skal behandles paa Hjemmet, eller om det er nødven-

digte at henvise vedkommende til Hospitalet; det kunde Udvalget næppe afgøre, og derfor burde man tiltræde Amtslægens Ændring.

A n d r. B i t s c h havde udtalt, at den af Amtslægen foreslaaede Form var praktisk talt den, som anvendes, og som vil blive brugt i Fremtiden. Men der var forskellige Forhold, hvor Udvalget ønskede at være medbestemmende, og derfor fastholdt Udvalget sit Forslag.

Udvalgets Forslag vedtoges.

12. (J. Nr. 474—1927). Forslag til Ændringer i Bestemmelserne for den kommunale Installatørprøve.

Elektroinstallatørernes Foreninger foreslaar, at der indføres Undervisning med afsluttende Prøve i Radiofaget, saaledes at dette bliver obligatorisk ved Eksamen for Stærkstrøms-Installatører.

H. P. Christensen anbefalede paa Belysningsudvalgets Vegne den foreslaaede Ændring.

Tiltraadtes.

13. (J. Nr. 476—1927). Andragende fra Teknisk Skole om en Bevilling til en Festlighed og Udgivelse af et Festskrift i Anledning af Skolens 100-Aars Jubilæum.

Budgetudvalget foreslaar at bevilge 3500 Kr. Indstillingen vedtoges.

H. P. Salling rettede paa Skolens Vegne en Tak til Udvalget og Byraadet for den udviste Velvilje.

14. (J. Nr. 473—1927). Andragende fra Husassistenternes Fagskole i København om Tilskud.

Budgetudvalget kan ikke anbefale Andragendet. Kunde ikke bevilges.

15. (J. Nr. 31¹³⁶—1927). Andragende fra Arbejdsmand A. Carlsen om Byggetilskud til en Villa paa Matr. Nr. 51 af Markj.

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

16. (J. Nr. 31¹⁰¹—1927). Andragende fra Isolator Madsen og Murermester O. M. Andersen om Byggetilskud til en Villa ved Dr. Margrethesvej.

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

17. (J. Nr. 493—1927). Andragende om Tilladelse til at nedlægge en Lejlighed i Ejendommen, Nørreallé Nr. 92, hvortil der er ydet Stats- og Kommunetilskud.

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.
